

ВІДГУКИ НА КНИГУ

У «В ім'я Ісуса» можна знайти провокаційні і стимулюючі висновки щодо значення та значущості християнського служіння.

— *Christianity today*

Одна з найпотужніших книг, які я прочитав за довгий час.

— *Deacon Digest*

Цю книгу має прочитати кожен залучений до християнського служіння.

— *The Theological Educator*

Гостра, зворушлива книга.

— *Review and Expositor*

Ноуен пише стисло, чітко і легко.

— *Sojourners*

Читання цієї чудової книжечки забере небагато часу, але будьте готові до того, що вона залишиться у ваших думках надовго.

— *Chattanooga Times*

Невелика, але потужна книга про служіння.

— *Catholic Book Club*

Тут автор закладає у зміст більше мудрості, ніж багато авторів у книгах, вдсятеро більших за обсягом.

— *Leadership*

Хоча він звертається до тих, хто так чи інакше виконує керівну роль, це просте послання на основі Євангелія актуальне для кожного.

— *Prairie Messenger*

Пристрасно та розумно говорить Ноуен про нинішню «кризу служіння», пропонуючи потужний апологетичний текст на користь християнського служіння.

— *Restoration Quarterly*

Чесність і співчуття – фірмові ознаки книжок Ноуена – пронизують тут кожну сторінку...

Збірка творів Ноуена, з цією книжкою включно, має бути в кожній церковній бібліотеці.

— *Асоціація церковних та синагогальних бібліотек*

Основна ідея цієї книги така ж зворушлива і хвилююча, як ми бачили дотепер у всіх працях Ноуена. Образ лідера-слуги серед людей – це те, на що треба вказувати в церкві знову і знову.

— *Sisters Today*

Тіштеся думками обдарованого письменника, глибокого мислителя, а насамперед – людини, пройнятої любов'ю до Ісуса.

— *Christian Home and School*

Викладені у книжці міркування впливають з відкритості автора до особистої боротьби та зростання, у цьому випадку – з нещодавнього досвіду священничого служіння у спільноті «Лярш» для розумово неповносправних людей... Він зворушливо описує, як глибоко заторкнули його стосунки з цими надламаними людьми. Ця книжка зігріває серце і провокує.

— *Library Journal*

Генрі Ноуен

В ІМ'Я ІСУСА

РОЗДУМИ ПРО ХРИСТІЯНСЬКЕ ЛІДЕРСТВО

*З порадами для групового
та індивідуального вивчення*

Переклав з англійської
Андрій Маслюх

Київ
2021

УДК 27-42
ББК 86.37-43
Н 85

Перекладено за виданням:

Henri J. M. Nouwen

In the Name of Jesus: Reflections on Christian Leadership

A Crossroad Book
The Crossroad Publishing Company
New York

Ноуен Генрі

Н 85 В ім'я Ісуса/Генрі Ноуен; пер. з англ. Андрій Маслюх –
К.: Єфетов О.В.,
2021. – 64 с.

ISBN 978-966-8795-57-2

Це, мабуть, найкоротша у світі книга про християнське лідерство і водночас – одна з найпотужніших. Автор, видатний християнський письменник та мислитель сучасності, розважає про те, якими мають бути церковні лідери у новому тисячолітті, аби протистояти викликам прийдешнього дня. Він розкриває три характерні для сучасних служителів приховані спокуси, що їх багато хто сприймає як надбання, і пропонує три духовні практики, яких слід дотримуватися, аби плідно здійснювати християнський провід у швидкозмінному сучасному світі. На додачу автор розповідає цікаву історію про те, як він на власному досвіді дійшов таких переконань, коли змінив викладання в Гарварді та Єлі на священниче служіння у спільноті неповносправних людей.

Розрахована не тільки на християнських служителів, ця книга стане надійним дороговказом для всіх віруючих.

УДК 27-42
ББК 86.37-43

This translation is published by arrangement with The Crossroad Publishing Company.
All rights reserved.

В оформленні обкладинки та внутрішніх сторінок використовуються зображення за ліцензією Shutterstock.com. Copyright © by Sansoen Saengsakaorat

ISBN 978-966-8795-57-2 (укр.)
ISBN 978-0-8245-1259-0 (англ.)

Copyright © by Henri J. M. Nouwen
Переклад © 2021 Андрій Маслюх
Видання укр. мовою © 2020
Видавнича група «Нард»

ЗМІСТ

Пролог	7
Вступ.....	11
I. ВІД ЗНАЧУЩОСТІ ДО МОЛИТВИ	
Спокуса: бути значущим	15
Питання: «Чи любиш ти Мене?»	21
Дисципліна: споглядальна молитва	25
II. ВІД ПОПУЛЯРНОСТІ ДО СЛУЖІННЯ	
Спокуса: бути ефектним	29
Завдання: «Годуй овець моїх»	32
Дисципліна: сповідь і прощення.....	36
III. ВІД НАДАВАННЯ ПРОВОДУ ДО ЙОГО ПРИЙНЯТТЯ	
Спокуса: мати владу	41
Виклик: «Інший поведе тебе»	45
Дисципліна: теологічні роздуми.....	48
Висновки	53
Епілог	55
Подяки.....	59
Поради для вивчення	61

Мюррею МакДоннеллу

ПРОЛОГ

Приїхавши відвідати мене у спільноті «Дейбрейк» біля Торонто, мій друг Мюррей МакДоннелл запитав, чи не хотів би я, скориставшись нагодою – п'ятнадцятою річницею створення Центру розвитку людини у Вашингтоні, – висловитись на тему християнського лідерства у двадцять першому столітті. Хоч на той час я не так давно розпочав священничу працю у «Дейбрейку», одній зі спільнот «Ляршу» для людей з вадами розумового розвитку, та розчаровувати Мюррея – голову правління Центру розвитку людини, який вклав чимало часу й енергії у його зростання, мені не хотілося. Я також знав отця Вінсента Дваєра, засновника Центру, і дуже захоплювався його відданою працею, спрямованою на те, щоб допомагати священникам і служителям у пошуках емоційної та духовної цілісності. Тож я сказав «так».

Однак, відгукнувшись на це запрошення, я зрозумів, що окреслити здорове бачення християнського лідерства у двадцять першому столітті зовсім не просто. Аудиторію становитимуть в основному священники, самі глибоко залучені у служіння своїм побратимам у священстві. Що міг я сказати людям, які думають про майбутнє священства та служіння в церкві день у день? Я також замислювався про те, як можна дивитись вперед, у нове століття, якщо ще у 1950-х ніхто не зумів би, на мою думку, передбачити ситуацію, в якій опинилася більшість священників сьогодні.

І все ж що більше я твердив сам собі: «Я не зможу цього зробити», то сильніше відчував бажання висловити свої думки про служіння, адже після того, як я приєднався до спільноти «Дейбрейк», вони за-

В ІМ'Я ІСУСА

знали значних змін. Багато років я читав курси про служіння. Тепер, відійшовши від академічного життя і відгукнувшись на покликання до священства серед розумово неповносправних людей та їхніх асистентів, я запитував себе: «Як мені жити нині з дня на день після того, як двадцять років я звертався до молодих людей, що готуються до служіння? Що я думаю про своє служіння і як ці думки впливають на те, що я щодня говорю і роблю?»

Я також прийшов до переконання, що турбуватися про наступний день, наступний тиждень, наступний рік чи наступне століття мені не варто. Чим більше бажання я відчуватиму чесно подивитися на те, що я зараз думаю, говорю і роблю, тим легше мені буде відповісти на поруки Божого Духа в мені, – поруки, які ведуть мене у майбутнє. Бог є Богом сьогодні-

Бог є Богом сьогодні,
і тим, хто готовий уважно
прислухатися до поточного
моменту, Він вказує кроки,
що їх треба зробити на
шляху до майбутнього

ня, і тим, хто готовий
уважно прислухатися
до поточного момен-
ту, Він вказує кроки,
що їх треба зробити на
шляху до майбутнього.
«Не журіться зав-
трішнім днем, – каже

Ісус, – завтрішній день турбуватиметься сам про себе. Доволі днів його лиха» (Мт. 6:34).

З такими-от думками я й почав записувати те, що найглибше переживав у своєму теперішньому священничому житті у «Дейбрейку», намагаючись ретельно розпізнати, що зі свого власного досвіду та розуміння міг би запропонувати священникам та служителям, які живуть за дуже різних обставин. Так з'явилася ця книжка.

ПРОЛОГ

Утім, перш ніж завершити ці вступні зауваги, мушу сказати вам, читачі цієї невеличкої книжки, що до Вашингтона я їздив не сам. Готуючи презентацію, я глибоко усвідомив той факт, що Ісус не посилав своїх учнів проповідувати слово поодинці. Він посилав їх по двоє. Я аж здивувався, чому це ніхто не планує їхати зі мною. Якщо моє нинішнє життя справді минає серед людей з обмеженими можливостями, то чому б не попросити когось із них приєднатися до мене в подорожі й розділити це служіння зі мною?

Порадившись, спільнота «Дейбрейк» вирішила послати зі мною Білла Ван Бурена. З часу мого приїзду до «Дейбрейку» ми з Біллом стали хорошими друзями. З-поміж усіх неповносправних у тому домі він був спроможний висловлюватися за допомогою слів та жестів найкраще. Від самого початку нашої дружби Білл виявляв справжній інтерес до моєї священничої праці і пропонував допомагати мені під час богослужінь. Якось він сказав, що не охрещений, і виявив неабияке бажання належати до церкви. Я запропонував йому приєднатися до парафіяльної програми для тих, хто бажає охреститися. Відтоді щочетверга ввечері він незмінно приходив до місцевої парафії. Незважаючи на те, що довгі і часто доволі складні презентації та дискусії виходили далеко за межі його розумових здібностей, він переживав справжнє почуття приналежності до групи. Білл усвідомлював, що його приймають і люблять. Він багато отримав і завдяки своєму щедрому серцю багато дав натомість. Хрещення, конфірмація та перше причастя під час Великодньої всеношної служби справді стали одним із кульмінаційних моментів його життя. Обмежений у своїй здатності висловлюватись багатьма словами,

В ІМ'Я ІСУСА

Білл був глибоко зворушений Ісусом і знав, що означає заново зродитися з води та Святого Духа.

Часто я говорив Біллу, що ті, хто прийняв хрещення та конфірмацію, мають нове покликання – проголошувати іншим добру новину Ісуса. Білл уважно слухав, і коли я запропонував йому поїхати зі мною до Вашингтона, щоб виступити перед священниками та служителями, сприйняв це як запрошення приєднатися до мене у служінні. «Ми робимо це разом», – не раз казав він перед нашим від'їздом.

«Так, – незмінно повторював я, – ми робимо це разом. Ми з тобою їдемо до Вашингтона проголошувати Євангеліє».

Білл ні на хвилину не сумнівався, що це – правда. Поки я нервував та розмірковував, що і як сказати, Білл був у своєму завданні абсолютно впевнений. І хоч я все ще думав про подорож Білла зі мною насамперед як про нагоду зробити йому приємність, він від самого початку був упевнений, що їде мені допомагати. Згодом я збагнув, що він розумів усе краще за мене. Коли ми сіли в Торонто на літак, Білл знову нагадав мені:

– Ми ж робимо це разом, правда?

– Так, Білле, – сказав я, – звісно.

Переповівши, що я говорив у Вашингтоні, я розповім докладніше про те, що там відбулося, і поясню, чому Біллова присутність залишила, либонь, слід тривкіший, аніж мої слова.

ВСТУП

Прохання задуматися про християнське лідерство у новому столітті вселило в мене неабияку тривогу. Що я можу сказати про двадцять перше століття, якщо почуваюся розгублено, коли мене запитують навіть про наступний місяць? Переживши неабияке внутрішнє сум'яття, я вирішив залишатися якомога ближче до власного серця. Тож і запитав себе: «Які рішення ти приймав останнім часом і як вони відображають твоє відчуття майбутнього?» Так чи інак, я маю вірити, що Бог діє в мені, а те, що спонукає мене перебиратися з місця на місце, як внутрішньо, так і зовнішньо, — це частина більшого руху, в якому я лише дрібка.

Провівши двадцять років у академічному світі як викладач пасторальної психології, пасторальної теології та християнської духовності, я почав відчувати глибоку внутрішню загрозу. Коли мені минуло п'ятдесят і стало зрозуміло, що бути вдвічі старшим навряд чи вдасться, я опинився віч-на-віч із простим запитанням: «Чи наближали прожиті роки мене до Ісуса?» Після двадцяти п'яти років священства я виявив, що молюсь не найкращим чином, живу дещо ізольовано від інших і дуже переймаюся гострими проблемами сьогодення. Усі говорили, що насправді в мене все гаразд, але щось усередині підказувало, що цей успіх становить для моєї душі загрозу. Я почав запитувати себе, чи відсутність споглядальної молитви, самотність та постійне намагання долучатися до вирішення найрізноманітніших, на позір найнагальніших проблем — це ознаки того, що Дух у моїй душі поступово пригнічується. Мені

ВІМ'Я ІСУСА

було дуже важко бачити ясно, і хоча про пекло я не говорив ніколи, а якщо й говорив, то хіба жартома, одного дня я прокинувся з усвідомленням того, що живу в дуже темному місці, і що термін «вигорання» — це просто зручне з погляду психології тлумачення духовної смерті.

Посеред усього цього я далі молився: «Господи, покажи, куди хочеш повести мене, і я піду за Тобою, але, прошу, говори ясно й однозначно!» Що ж, Бог так і зробив. В особі Жана Ванье, засновника спільнот «Лярш» для розумово неповносправних людей, Бог сказав: «Іди і живи серед убогих духом, і вони зцілять тебе». Заклик був настільки чітким і ясним, що мені не залишалося нічого іншого, як йому скоритися.

Тож я переїхав з Гарварду до «Ляршу», від тих найкращих та найяскравіших, що прагнуть правити світом, до людей, які ледь володіли словом, або й зовсім не володіли; до тих, кого у контексті потреб нашого суспільства вважали в найкращому випадку

Термін «вигорання» –
це просто зручне з погляду
психології тлумачення
духовної смерті

людьми на узбіччі. Це
був дуже важкий і бо-
лісний крок, і я все ще
його здійснюю. Після
двадцяти років свобо-
ди, коли я був вільний

іти, куди заманеться, і говорити про все, що хотів, тихе, приховане від стороннього ока життя з людьми, чії надламані розум і тіло вимагають суворого дотримання повсякденної рутини, де слова — чи не остання з вимог, починаєш сприймати як вирішення проблеми духовного вигорання далеко не відразу. І все-таки нове життя в «Лярші» дає мені нові слова

ВСТУП

для розмови про християнський провід у майбутньому, бо я знайшов там усі виклики, що з ними ми стикаємось як служителі Божого Слова.

Тож я запропоную тут кілька образів із мого життя з розумово неповносправними людьми. Сподіваюсь, вони дадуть вам певне уявлення про те, у якому напрямку варто рухатися, розмірковуючи про християнське лідерство в майбутньому. Ділячись із вами своїми роздумами, я спиратимусь на дві історії з Євангелій: на історію спокус Ісуса в пустелі (Мт. 4:1-11) та на історію покликання Петра до пастирства (Йо. 21:15-19).

